Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

14 noiembrie 2012*

„Concurență — Procedură administrativă — Acțiune în anulare — Acte adoptate în cursul unei inspecții — Măsuri intermediare — Inadmisibilitate — Decizie prin care se dispune o inspecție — Obligația de motivare — Protecția vieții private — Indicii suficient de serioase — Control jurisdicțional”

În cauza T-135/09,

Nexans France SAS, cu sediul în Paris (Franța),

Nexans SA, cu sediul în Paris,

reprezentate de M. Powell, solicitor, de J.-P. Tran Thiet, avocat, și de G. Forwood, barrister,

reclamante,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de X. Lewis și de N. von Lingen și ulterior de N. von Lingen și de V. Di Bucci, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect, în primul rând, o cerere de anulare a Deciziei C(2009) 92/1 a Comisiei din 9 ianuarie 2009 prin care Nexans SA și filiala sa Nexans France SAS au fost obligate să se supună unei inspecții în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 [CE] și 82 [CE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167) (cazul COMP/39.610); în al doilea rând, o cerere prin care Tribunalului i se solicită să declare nelegală decizia adoptată de Comisie în cursul acestei inspecții de a copia integral conținutul anumitor fișiere informatice pentru a le examina în birourile sale; în al treilea rând, o cerere de anulare a deciziei luate de Comisie de a audia un salariat al Nexans France cu ocazia inspecției și, în al patrulea rând, o cerere prin care Tribunalului i se solicită să dispună anumite măsuri împotriva Comisiei,

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnul L. Truchot, președinte, doamna M. E. Martins Ribeiro și domnul H. Kanninen (raportor), judecători,

grefier: doamna J. Weychert, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 19 octombrie 2011,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

Situația de fapt

1 Reclamantele, Nexans SA și filiala sa deținută integral Nexans France SAS, sunt două societăți franceze care își desfășoară activitatea în sectorul cablurilor electrice.

2 Prin Decizia C(2009) 92/1 din 9 ianuarie 2009, Comisia Comunităților Europene a obligat Nexans și toate întreprinderile pe care aceasta le controlează direct sau indirect, inclusiv Nexans France, să se supună unei inspecții în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 [CE] și 82 [CE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167) (denumită în continuare „decizia de inspecție”).

3 Articolul 1 din decizia de inspecție are următorul cuprins:

„Nexans […], precum și toate întreprinderile direct sau indirect controlate de aceasta (acestea), inclusiv Nexans France […], este obligată prin prezenta să se supună unei inspecții referitoare la eventuala [sa] (lor) participare la acorduri anticoncurențiale și/sau practici concertate contrare articolului 81 [CE …] legate de furnizarea de cabluri electrice și de material asociat, inclusiv, printre altele, cablurile electrice submarine de înaltă tensiune și, în anumite cazuri, cablurile electrice subterane de înaltă tensiune, incluzând prezentarea de oferte concertate în cadrul unor proceduri de achiziții publice, alocarea clienților, precum și schimbul ilicit de informații comerciale sensibile referitoare la furnizarea acestor produse.

Inspecția se poate desfășura în orice locuri controlate de întreprindere […]

Nexans […], precum și toate întreprinderile direct sau indirect controlate de aceasta (acestea), inclusiv Nexans France […], permite funcționarilor și altor persoane împuternicite de Comisie [să] efectueze o inspecție și funcționarilor și altor persoane autorizate de autoritatea de concurență a statului membru [să] îi ajute sau numiți de acesta din urmă în acest sens să intre în toate incintele și mijloacele sale de transport în timpul programului normal de lucru. Aceasta supune inspecției registrele și alte documente privind activitatea, indiferent de suportul pe care sunt păstrate, dacă funcționarii și celelalte persoane autorizate solicită acest lucru și le permite să le examineze la fața locului ori să ia sau să obțină, sub orice formă, copii sau extrase din aceste registre și documente. Aceasta permite aplicarea de sigilii pe orice incinte destinate activității și orice registre și documente pe durata inspecției și în măsura necesară inspecției. Aceasta oferă imediat la fața locului explicații orale cu privire la obiectul și scopul inspecției la solicitarea acestor funcționari sau persoane și permite oricărui reprezentant sau membru al personalului să dea astfel de explicații. Aceasta permite înregistrarea, sub orice formă, a acestor explicații.”

4 La articolul 2 din decizia de inspecție, Comisia precizează că inspecția poate începe la 28 ianuarie 2009. La articolul 3 din decizia menționată, aceasta arată că decizia prind inspecția va fi notificată întreprinderii destinatare a acesteia chiar înainte de inspecție.

5 Decizia de inspecție este motivată după cum urmează:

„Comisia a primit informații potrivit cărora furnizorii de cabluri electrice, inclusiv întreprinderile cărora le este adresată prezenta decizie, ar participa sau ar fi participat la acorduri și/sau la practici concertate privind furnizarea de cabluri electrice și de material asociat, inclusiv, printre altele,

cablurile electrice submarine de înaltă tensiune și, în anumite cazuri, cablurile electrice subterane de înaltă tensiune, incluzând prezentarea de oferte concertate în cadrul unor proceduri de achiziții publice, alocarea clienților, precum și schimbul ilicit de informații comerciale sensibile referitoare la furnizarea acestor produse.

[…]

Potrivit informațiilor primite de Comisie, [aceste] acorduri și/sau practici concertate […], care au fost puse în aplicare cel mai târziu începând din 2001, încă mai există în prezent. [… Acestea] au probabil un domeniu de aplicare mondial.

Dacă se dovedește că aceste afirmații sunt întemeiate, acordurile și/sau practicile concertate descrise mai sus ar constitui încălcări foarte grave ale articolului 81 [CE].

Pentru a permite Comisiei să verifice toate faptele referitoare la acordurile și la practicile concertate prezumate și contextul în care s-au derulat acestea, este necesară efectuarea unor inspecții în temeiul articolului 20 din Regulamentul […] nr. 1/2003.

[…]”

6 Miercuri, 28 ianuarie 2009, inspectori ai Comisiei (denumiți în continuare „inspectorii”), însoțiți de reprezentanți ai Autorité de la concurrence (Franța), s-au deplasat la incintele Nexans France pentru a efectua o inspecție în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 (denumită în continuare „inspecția”). Decizia de inspecție a fost comunicată întreprinderii, care a pus la dispoziția inspectorilor o sală de ședințe. Un avocat împuternicit de reclamante le-a asistat pe acestea în toate demersurile referitoare la inspecție.

7 Inspectorii și-au exprimat intenția de a examina documentele, precum și computerele anumitor salariați ai Nexans France, și anume domnul A ([*confidențial*] [1] – departamentul „Înaltă tensiune”), domnul B ([*confidențial*] – departamentul „Înaltă tensiune”) și domnul C ([*confidențial*] din cadrul unității comerciale „Înaltă tensiune terestră”). Inspectorii au fost informați că domnul C se afla în călătorie și avea computerul cu el și că nu va reveni decât vineri, 30 ianuarie 2009.

8 Inspectorii au examinat mai întâi documente pe suport de hârtie în birourile domnilor A, B și C, precum și în biroul asistentei lor comune. În continuare, aceștia au ridicat copii-imagini ale hard diskurilor computerelor domnilor A, B și D ([*confidențial*] – departamentul „Înaltă tensiune”). Pentru a putea efectua căutări pe baza unor cuvinte-cheie în informațiile conținute în aceste computere, inspectorii au utilizat un program informatic care a repertoriat aceste informații în timpul nopții.

9 În a doua zi de inspecție, și anume joi, 29 ianuarie 2009, inspectorii au examinat mai multe documente găsite în birourile domnilor C și E ([*confidențial*] – departamentul „Înaltă tensiune”), precum și e-mailurile domnilor A, B și E și copiile-imagini ale hard diskurilor computerelor domnilor A, B și D.

10 Domnul B i-a informat pe inspectori că trebuia să se întâlnească cu domnul C în seara zilei de 29 ianuarie 2009. Acesta a propus să preia computerul domnului C și să îl aducă în birourile Nexans France a doua zi de dimineață, ceea ce a și făcut.

11 În a treia zi de inspecție, vineri, 30 ianuarie 2009, inspectorii au comunicat reclamantelor că doreau să îi solicite explicații domnului C cu privire la anumite documente, în special cu privire la e-mailuri găsite în computerul domnului A, domnul C fiind fie expeditorul, fie destinatarul, fie destinatarul unei

1 — Date confidențiale necomunicate.

copii a acestor e-mailuri. După-amiază, domnul C, însoțit de doi avocați ai reclamantelor, a răspuns la întrebările inspectorilor. Întrebările, precum și răspunsurile la acestea au fost consemnate într-o anexă la procesul-verbal de inspecție, care a fost semnat de reprezentanții reclamantelor.

12 Totodată, în cursul zilei de vineri, 30 ianuarie 2009, inspectorii au examinat conținutul hard diskului computerului domnului C și au recuperat mai multe fișiere, documente și e-mailuri care erau, în opinia lor, pertinente pentru investigație și care fuseseră șterse între momentul începerii inspecției și 30 ianuarie 2009. Aceștia au copiat două ansambluri de e-mailuri pe două suporturi informatice de înregistrare de date (denumite în continuare „SIED”). Au copiat de asemenea un ansamblu de e-mailuri găsite în computerul domnului A pe două SIED-uri. Aceste patru SIED-uri au fost introduse în plicuri sigilate și semnate apoi de un reprezentant al reclamantelor. Inspectorii au decis să ducă aceste plicuri în birourile Comisiei din Bruxelles (Belgia). Computerul domnului C, precum și un SIED găsit în biroul său au fost introduse într-un fișet, care a fost sigilat de inspectori. Hard diskurile computerelor Comisiei utilizate în vederea efectuării cercetărilor au fost apoi șterse. În sfârșit, inspectorii le-au făcut cunoscut reclamantelor că le vor informa cu privire la data la care va fi continuată inspecția. Reclamantele au arătat că ar prefera ca o eventuală analiză a hard diskului computerului domnului C să aibă loc în incinta Nexans France, iar nu în birourile Comisiei.

13 Inspectorii au revenit în incintele Nexans France marți, 3 februarie 2009. Aceștia au deschis fișetul sigilat care conținea SIED-ul găsit în biroul domnului C, precum și ordinatorul acestuia. Ei au inspectat la fața locului acest SIED, au imprimat și au păstrat două documente extrase de pe SIED și l-au înapoiat reprezentanților reclamantelor. Inspectorii au efectuat apoi trei copii-imagini ale hard diskului computerului domnului C, pe trei SIED. Inspectorii au predat unul dintre cele trei SIED reprezentanților reclamantelor, la cererea acestora, iar pe celelalte două le-au introdus în plicuri sigilate pe care le-au dus la Bruxelles după ce au luat act de faptul că reprezentanții reclamantelor contestau legalitatea acestei proceduri. Inspectorii au arătat că plicurile sigilate vor fi deschise în birourile Comisiei numai în prezența reprezentanților reclamantelor.

14 La 2 martie 2009, plicurile sigilate în incintele Nexans France care conțineau SIED-uri au fost deschise în birourile Comisiei în prezența avocaților reclamantelor. Documentele conținute de aceste două SIED au fost examinate, iar inspectorii le-au imprimat pe hârtie pe cele pe care le-au considerat pertinente pentru investigație. O a doua copie pe hârtie a acestor documente, precum și o listă a lor au fost predate avocaților reclamantelor. Acest proces s-a încheiat la 11 martie 2009. Biroul în care documentele și SIED-urile au fost examinate a fost sigilat la sfârșitul fiecărei zile de lucru, în prezența avocaților reclamantelor, și redeschis a doua zi, tot în prezența acestora.

Procedura și concluziile părților

15 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 aprilie 2009, reclamantele au introdus prezenta acțiune.

16 Întrucât compunerea camerelor Tribunalului a fost modificată, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a opta, căreia i-a fost, în consecință, atribuită prezenta cauză.

17 Prin scrisoarea din 14 ianuarie 2011, reclamantele au solicitat să fie depuse la dosar Hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, intervenite după depunerea replicii, care ar fi pertinente pentru examinarea admisibilității acțiunii (Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârile din 21 decembrie 2010, Primagaz împotriva Franței, cauza nr. 29613/08, și Société Canal Plus împotriva Franței, cauza nr. 29408/08), Tribunalul încuviințând aceasta prin decizia din 26 ianuarie 2011. Tribunalul a invitat Comisia să prezinte observații cu privire la aceste hotărâri, ceea ce Comisia a făcut în termenul acordat.

18 Pe baza raportului întocmit de judecătorul raportor, Tribunalul a decis deschiderea procedurii orale. În cadrul măsurilor de organizare prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, la 20 septembrie 2011, Tribunalul a adresat întrebări scrise Comisiei și i-a cerut să prezinte o copie a unui document al Comisiei menționat de reclamante în memoriile lor și intitulat „Notă explicativă cu privire la autorizarea efectuării unei inspecții în aplicarea unei decizii adoptate în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003”. Comisia a dat curs acestei cereri în termenul acordat.

19 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 19 octombrie 2011. La încheierea ședinței, Tribunalul a decis să nu închidă procedura orală.

20 Prin scrisoarea din 25 octombrie 2011, reclamantele au comunicat Tribunalului precizări cu caracter factual referitoare la observațiile pe care acestea le prezentaseră în ședință. Tribunalul a depus la dosar această scrisoare prin decizia din 16 noiembrie 2011 și a invitat Comisia să prezinte observații în această privință, ceea ce Comisia a făcut în termenul acordat.

21 Prin Ordonanța din 21 decembrie 2011, Tribunalul a obligat Comisia să prezinte anumite documente în cadrul activităților de cercetare judecătorească prevăzute la articolul 65 din Regulamentul de procedură și a stabilit modalitățile de consultare a acestora de către reclamante. Comisia a dat curs acestei activități de cercetare judecătorească în termenul acordat.

22 În cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, la 21 decembrie 2011, Tribunalul adresat o întrebare scrisă Comisiei și a invitat-o să prezinte o traducere în limba de procedură a unor fragmente din două documente pe care aceasta le prezentase anterior. Comisia a dat curs acestei cereri în termenul acordat.

23 La 24 ianuarie 2012, reclamantele au consultat documentele vizate la punctul 21 de mai sus la grefa Tribunalului. La 2 martie 2012, reclamantele au prezentat observații cu privire la aceste documente. La 26 martie 2012, Comisia și-a prezentat observațiile cu privire la observațiile reclamantelor.

24 Procedura orală a fost declarată terminată la 23 aprilie 2012. Prin Ordonanța din 1 octombrie 2012, aceasta a fost redeschisă. În cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, la 2 octombrie 2012, Tribunalul a adresat o întrebare scrisă Comisiei, care a dat curs acestei cereri în termenul acordat. Procedura orală a fost declarată terminată la 22 octombrie 2012.

25 Reclamantele solicită Tribunalului:

— anularea deciziei de inspecție;

— declararea ca nelegală a deciziei Comisiei de a ridica copii ale anumitor fișiere informatice și ale hard diskului computerului domnului C pentru a le verifica ulterior în birourile sale de la Bruxelles;

— anularea deciziei Comisiei de audiere a domnului C;

— obligarea Comisiei să înapoieze societății Nexans France toate documentele și probele pe care le-a obținut în temeiul deciziilor menționate mai sus, inclusiv, și fără excepție, documentele care nu fac obiectul inspecției, documentele referitoare la proiectele de cablu electric din afara Spațiului Economic European (SEE), documentele ridicate nelegal și duse la Bruxelles și declarația obținută în urma audierii domnului C;

— obligarea Comisiei să se abțină de la utilizarea oricărui document sau probă pe care ar fi obținut-o în temeiul deciziilor anulate în vederea cercetării unei încălcări a normelor de concurență;

— obligarea Comisiei să se abțină de la transmiterea acestor documente sau probe (sau a înscrisurilor sau a informațiilor ce rezultă din acestea) către alte autorități de concurență;

— dispunerea oricărei alte măsuri necesare din punct de vedere juridic;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

26 Comisia solicită Tribunalului:

— declararea inadmisibilității avizului juridic prezentat de reclamante în anexa la replică în susținerea argumentelor lor referitoare la admisibilitatea unora dintre capetele lor de cerere;

— respingerea ca inadmisibile a capetelor de cerere al doilea-al șaptelea;

— respingerea acțiunii ca nefondată;

— obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

27 Primele trei capete de cerere prezentate de reclamante constituie trei cereri de anulare care vizează, fiecare, un act adoptat de Comisie în vederea sau cu ocazia inspecției.

28 Primul dintre cele trei acte contestate de reclamante este decizia de inspecție. În ceea ce privește al doilea și al treilea act (denumite în continuare „actele în litigiu”), acestea ar fi fost adoptate de inspectori în cursul inspecției. Ar fi vorba despre decizia de a efectua copii-imagini ale mai multor fișiere și ale hard diskului computerului domnului C pentru a le examina ulterior în birourile Comisiei și, respectiv, despre decizia de a-l audia pe domnul C.

29 Capetele de cerere al patrulea-al șaptelea prezentate de reclamante sunt cereri prin care se solicită Tribunalului să dispună măsuri împotriva Comisiei.

30 În ceea ce privește admisibilitatea, Comisia afirmă, mai întâi, că actele în litigiu nu sunt acte atacabile, capetele de cerere ale reclamantelor prin care se urmărește obținerea anulării acestor acte fiind, așadar, inadmisibile. După cum susține în continuare Comisia, capetele de cerere prin care se solicită Tribunalului să îi adreseze somații sunt inadmisibile. În sfârșit, Tribunalul ar trebui să declare inadmisibil avizul juridic pe care reclamantele l-au anexat la replică (denumit în continuare „avizul în litigiu”) în susținerea argumentelor lor referitoare la admisibilitatea cererilor de anulare a actelor în litigiu.

31 În ceea ce privește fondul, Comisia susține că argumentele invocate de reclamante în susținerea cererilor lor de anulare trebuie să fie respinse.

32 Trebuie examinată, mai întâi, cererea de anulare a deciziei de inspecție, a cărei admisibilitate nu este contestată, apoi admisibilitatea avizului în litigiu și cea a cererilor de anulare a actelor în litigiu și, în sfârșit, capetele de cerere prin care se solicită Tribunalului să dispună măsuri împotriva Comisiei.

1. *Cu privire la cererea de anulare a deciziei de inspecție*

33 Reclamantele prezintă, în esență, un motiv unic în susținerea cererii lor de anulare a deciziei de inspecție, întemeiat pe încălcarea articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 și a drepturilor fundamentale, respectiv a dreptului la apărare, a dreptului la un proces echitabil, a dreptului de a nu se autoincrimina, a prezumției de nevinovăție și a dreptului la respectarea vieții private. Acest motiv se împarte în două aspecte, întemeiate, pe de o parte, pe caracterul excesiv de extins și de vag al gamei produselor vizate de decizia de inspecție și, pe de altă parte, pe domeniul geografic de aplicare excesiv de extins al acestei decizii.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe caracterul excesiv de extins și de vag al gamei produselor vizate de decizia de inspecție

34 Argumentele expuse de reclamante în cadrul acestui aspect pot fi înțelese în sensul că, în decizia de inspecție, Comisia nu ar fi delimitat suficient obiectul și scopul inspecției. În acest scop, acestea formulează două critici.

35 Prin intermediul primei critici, reclamantele reproșează, în esență, Comisiei imprecizia deciziei de inspecție în ceea ce privește delimitarea produselor vizate. Această imprecizie le-ar fi pus pe reclamante în imposibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare și de a distinge documentele pe care Comisia avea dreptul de a le consulta sau copia de celelalte documente aflate în posesia Nexans France și cu privire la care acestea nu trebuiau să suporte o astfel de ingerință în sfera activității lor private. Comisia ar fi putut astfel să inițieze o „expediție exploratorie” și să caute în incinta acestei întreprinderi documente și informații utile în vederea identificării unor eventuale încălcări ale normelor de concurență în cadrul tuturor activităților reclamantelor, iar nu numai în cadrul sectorului acoperit de investigație.

36 Prin intermediul celei de a doua critici, reclamantele susțin că Comisia nu dispunea de informații detaliate care să o facă să bănuiască existența unei încălcări a normelor de concurență decât în sectorul cablurilor submarine de înaltă tensiune, fapt ce ar fi confirmat de comportamentul inspectorilor în cursul inspecției, precum și de un comunicat de presă al Comisiei.

37 Pentru a examina cele două critici formulate de reclamante, trebuie amintite, cu titlu introductiv, câteva principii care guvernează, pe de o parte, conținutul obligatoriu al deciziilor adoptate de Comisie prin care se dispune o inspecție în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 și, pe de altă parte, controlul pe care instanța Uniunii Europene poate fi chemată să îl efectueze cu privire la caracterul justificat al unei astfel de inspecții.

Observații introductive

38 Articolul 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 definește elementele esențiale care trebuie să figureze într-o decizie a Comisiei prin care se dispune o inspecție. Această dispoziție are următorul cuprins:

„Întreprinderile și asociațiile de întreprinderi sunt obligate să se supună inspecțiilor dispuse de Comisie prin decizie. Decizia indică obiectul și scopul inspecției, stabilește data la care începe și indică sancțiunile prevăzute la articolele 23 și 24, precum și dreptul de a ataca decizia la Curtea de Justiție […]”

39 Obligația impusă Comisiei de a indica obiectul și scopul inspecției constituie o cerință fundamentală în vederea, pe de o parte, a demonstrării caracterului justificat al intervenției avute în vedere în interiorul întreprinderilor în cauză, permițându-le acestora să cunoască întinderea obligației lor de cooperare, și, pe de altă parte, a asigurării dreptului la apărare al acestora (Hotărârea Curții din 17 octombrie 1989, Dow Chemical Ibérica și alții/Comisia, 97/87-99/87, Rec., p. 3165, punctul 26).

40 În ceea ce privește caracterul justificat sau nejustificat al intervenției avute în vedere și întinderea obligației de cooperare a întreprinderilor în cauză, este necesar să se arate că cerința unei protecții împotriva intervențiilor autorității publice în sfera de activitate privată a unei persoane, indiferent dacă aceasta este fizică sau juridică, care ar fi arbitrare sau disproporționate constituie un principiu general al dreptului Uniunii (a se vedea Hotărârea Curții din 22 octombrie 2002, Roquette Frères, C-94/00, Rec., p. I-9011, punctul 27 și jurisprudența citată). Acest principiu a fost consacrat la articolul 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la Nisa la 7 decembrie 2000 (JO C 364, p. 1), potrivit căruia „[o]rice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor”.

41 În ceea ce privește asigurarea dreptului la apărare al întreprinderilor în cauză, mai întâi, este necesar să se arate că aceste drepturi trebuie să fie respectate de către Comisie atât în cadrul procedurilor administrative în urma cărora se pot aplica sancțiuni, cât și în cursul procedurilor de investigație prealabilă, întrucât este important să se evite ca acest drept să poată fi compromis iremediabil în cadrul procedurilor de investigație prealabilă, printre care în special inspecțiile, care pot avea un caracter determinant pentru stabilirea probelor privind caracterul ilegal al comportamentului întreprinderilor de natură să angajeze răspunderea acestora (Hotărârea Curții din 21 septembrie 1989, Hoechst/Comisia, 46/87 și 227/88, Rec., p. 2859, punctul 15).

42 În continuare, întrucât cerința impusă Comisiei de a indica obiectul și scopul inspecției constituie o garanție fundamentală a dreptului la apărare al întreprinderilor vizate, întinderea obligației de motivare a deciziilor de inspecție nu poate fi restrânsă în funcție de considerații legate de eficacitatea investigației. În această privință, trebuie să se precizeze că, deși este adevărat că Comisia nu are obligația să comunice destinatarului unei decizii de inspecție toate informațiile de care dispune cu privire la încălcările prezumate și nici să efectueze o încadrare juridică riguroasă a acestor încălcări, în schimb aceasta trebuie să indice în mod clar prezumțiile pe care intenționează să le investigheze (Hotărârea Dow Chemical Ibérica și alții/Comisia, punctul 39 de mai sus, punctul 45).

43 Instanța Uniunii poate fi pusă în situația de a controla o decizie luată în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 pentru a asigura că aceasta nu are un caracter arbitrar, cu alte cuvinte, că nu a fost adoptată fără să existe o împrejurare de fapt care poate justifica o inspecție. Astfel, trebuie amintit că inspecțiile efectuate de Comisie vizează strângerea documentației necesare pentru a verifica realitatea și natura unei situații de fapt și de drept determinate cu privire la care Comisia dispune deja de informații. În cadrul acestui control, instanța Uniunii trebuie să se asigure că există indicii suficient de serioase care permit să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență de către întreprinderea vizată (a se vedea Hotărârea Roquette Frères, punctul 40 de mai sus, punctele 54 și 55 și jurisprudența citată).

44 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie aplicată jurisprudența instanței Uniunii potrivit căreia, pe de o parte, motivarea unei decizii de inspecție nu trebuie în mod necesar să conțină o delimitare precisă a pieței în cauză, cu condiția ca această decizie să conțină elementele esențiale arătate la punctul 38 de mai sus (Hotărârea Dow Chemical Ibérica și alții/Comisia, punctul 39 de mai sus, punctul 46), și, pe de altă parte, Comisia este totuși obligată să includă în această decizie o descriere a caracteristicilor esențiale ale încălcării suspectate, indicând printre altele piața prezumată în cauză (Hotărârea Tribunalului din 8 martie 2007, France Télécom/Comisia, T-340/04, Rep., p. II-573, punctul 52).

45 Astfel, deși, în etapa inspecției, Comisia nu este obligată să delimiteze cu precizie piața vizată de investigația sa, aceasta trebuie în schimb să precizeze suficient sectoarele acoperite de pretinsa încălcare vizată de investigație pentru a permite, pe de o parte, întreprinderii în cauză să își limiteze cooperarea la activitățile acestei întreprinderi referitoare la sectoarele pentru care Comisia are indicii suficient de serioase care permit să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență și care justifică o ingerință în sfera de activitate privată a acestei întreprinderi și, pe de altă parte, instanței Uniunii să controleze, dacă este cazul, caracterul suficient al acestor indicii în această privință.

Cu privire la prima critică, întemeiată pe lipsa de precizie a deciziei de inspecție în ceea ce privește delimitarea produselor vizate

46 Astfel cum s-a arătat la punctele 3 și 5 de mai sus, Comisia a indicat în decizia de inspecție că obiectul investigației sale viza „furnizarea de cabluri electrice și de material asociat, inclusiv, printre altele, cablurile electrice submarine de înaltă tensiune și, în anumite cazuri, cablurile electrice subterane de înaltă tensiune”.

47 În memoriul în apărare și în duplică, Comisia indică, cel puțin în mod implicit, că decizia de inspecție nu viza ansamblul cablurilor electrice și materialul asociat acestuia. Astfel, Comisia arată că motivarea acestei decizii, „în special descrierea produselor specifice acoperite de expresia mai generică «cabluri electrice»[,] permitea reclamantelor să înțeleagă fără dificultate că inspecția nu privea orice cabluri electrice, ci mai precis pe cele citate cu titlu de exemplu în decizia [de inspecție]”.

48 Astfel, potrivit Comisiei, obiectul investigației sale includea mai degrabă „cablurile utilizate în transportul energiei electrice, de exemplu, de la centralele electrice până la substații sau în interconexiunile dintre rețelele electrice”, tipurile de cabluri citate în decizia de inspecție constituind exemple concrete din această categorie, ceea ce ar reieși suficient de clar din modul de redactare a deciziei și din contextul său.

49 Cu toate acestea, obiectul investigației definit în decizia de inspecție nu poate fi interpretat în sensul propus de Comisie în memoriul în apărare și în duplică.

50 Astfel, motivele deciziei de inspecție vizează în mod clar ansamblul cablurilor electrice. Expresia „inclusiv, printre altele”, precum și expresia „și, în anumite cazuri”, utilizate de Comisie în delimitarea obiectului investigației, arată că citarea de către Comisie a cablurilor electrice submarine de înaltă tensiune și a cablurilor electrice subterane de înaltă tensiune nu este făcută decât cu titlu de exemple dintr-o gamă mai largă de produse și care cuprinde potențial orice tip de cablu electric, precum și orice material asociat la utilizarea sau la instalarea acestor cabluri.

51 Pe de altă parte, în răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii din 20 septembrie 2011, precum și în ședință, Comisia a indicat, contrar celor susținute de ea în memoriul în apărare și în duplică, faptul că decizia de inspecție privea ansamblul cablurilor electrice, iar nu numai cablurile electrice citate cu titlu de exemplu în această decizie.

52 Astfel cum subliniază reclamantele, expresia „cabluri electrice” ar putea să corespundă oricărui tip de cablu utilizat în transportul energiei electrice. În plus, decizia de inspecție nu precizează produsele care pot intra în categoria „material asociat”. Această decizie privește, așadar, un număr mai mare de produse. Astfel cum susțin reclamantele, produse foarte diverse, precum cablurile telefonice, cablurile electrice de înaltă tensiune, cablurile pentru distribuția electricității în gospodării sau cablajul pentru produsele electromenajere, ar putea fi incluse în categoria generală de „cabluri electrice”. În plus, produse precum transformatoarele, comutatoarele sau contoarele electrice ar putea intra în categoria generală de material asociat cablurilor electrice. După cum mai subliniază reclamantele, această motivare ar putea îngloba ansamblul activităților unei întreprinderi care produce cabluri electrice, chiar dacă aceste activități ar putea să aparțină unor sectoare foarte diferite.

53 Or, este necesar să se arate că, întrucât a vizat în decizia de inspecție ansamblul cablurilor electrice și ansamblul materialului asociat acestor cabluri, Comisia și-a îndeplinit obligația de a delimita obiectul investigației sale, contrar celor susținute de reclamante.

54 Astfel, formulările reținute la articolul 1 și în motivarea deciziei de inspecție, chiar dacă ar fi putut fi redactate mai puțin ambiguu, au permis reclamantelor să cunoască întinderea obligației lor de cooperare. Reclamantele trebuiau să înțeleagă faptul că decizia de inspecție nu excludea alte cabluri electrice decât cele expres citate în această decizie și că ele erau în principiu obligate să furnizeze Comisiei orice informație solicitată referitoare la toate cablurile electrice și la materialele care sunt în mod normal comercializate împreună cu aceste cabluri sau destinate unei utilizări complementare. Pe baza textului deciziei de inspecție, reclamantele puteau constata că orice opunere din partea lor față de obținerea de către Comisie sau față de prezentarea la cererea acesteia a unor documente referitoare la aceste produse ar putea să fie sancționată în temeiul articolului 23 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003.

55 Decizia de inspecție delimitează de asemenea un obiect de investigație în raport cu care Tribunalul poate controla, dacă este cazul, caracterul suficient de serios al indiciilor de care Comisia dispunea la momentul adoptării acestei decizii pentru a justifica o ingerință în sfera de activitate privată a reclamantelor privind ansamblul activităților acestora.

56 Precizia deciziei de inspecție în privința delimitării produselor vizate de inspecție nu poate fi pusă în cauză, contrar celor susținute de reclamante, pentru motivul că, în decizii pe care le-a adoptat anterior deciziei de inspecție, în special în Decizia din 19 iulie 2000 privind declararea unei concentrări ca fiind compatibilă cu piața comună și cu funcționarea Acordului privind SEE (cazul COMP/M.1882 – Pirelli/BICC) (JO 2003, L 70, p. 35), Comisia a distins mai multe piețe separate printre produsele vizate de investigație, și anume piața cablurilor de foarte înaltă și de înaltă tensiune, pe de o parte, și piața cablurilor de joasă și de medie tensiune, pe de altă parte. Astfel, Comisia era obligată să definească în mod precis piețele vizate de operațiunea de concentrare aflată la originea acestei decizii, adoptată în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO L 395, p. 1), cu modificările în vigoare la data adoptării deciziei menționate, în măsura în care aceasta era obligată să examineze în conformitate cu această dispoziție dacă operațiunea în cauză era de natură să creeze sau să consolideze o poziție dominantă ce poate ridica obstacole semnificative în calea concurenței efective pe piața comună sau pe o parte semnificativă a acesteia. În schimb, astfel cum s-a arătat la punctul 44 de mai sus, Comisia nu este obligată să delimiteze cu precizie piața vizată de investigația sa în cadrul unei decizii adoptate în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003.

57 În plus, nu există niciun motiv să se considere că o singură încălcare a dreptului concurenței sau că încălcări legate nu pot să provoace efecte asupra unor piețe de produse distincte și să facă obiectul, cel puțin în etapa adoptării unei decizii în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003, al unei singure investigații a Comisiei.

58 În sfârșit, problema dacă inspectorii au efectuat, astfel cum invocă reclamantele, o „expediție exploratorie” în incinta Nexans France depinde de caracterul suficient al indiciilor de care Comisia dispunea la momentul adoptării deciziei de inspecție pentru a justifica o ingerință în sfera de activitate privată a reclamantelor referitoare la ansamblul cablurilor electrice și trebuie, așadar, să fie examinată în cadrul celei de a doua critici.

59 Prin urmare, prima critică trebuie să fie respinsă.

Cu privire la a doua critică, întemeiată pe faptul că Comisia nu dispunea de indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență de către reclamante decât în sectorul cablurilor submarine de înaltă tensiune

60 Reclamantele susțin că informațiile de care dispunea Comisia nu priveau un eventual comportament anticoncurențial decât în sectorul cablurilor submarine. Această analiză ar fi confirmată, pe de o parte, de faptul că, atunci când a sosit pentru a efectua inspecția în incinta Nexans France, la 28 ianuarie 2009, Comisia a cerut să întâlnească anumiți salariați ai Nexans France care lucrau în acest sector și, pe de altă parte, de conținutul unui comunicat de presă publicat de Comisie după inspecție. Cu toate acestea, în pofida informațiilor specifice pe care le deținea, Comisia ar fi extins în mod excesiv obiectul și scopul inspecției și ar fi efectuat o „expediție exploratorie” în incinta acestei întreprinderi.

61 Comisia susține, în esență, că întreprinderea destinatară a unei decizii adoptate în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 este obligată să coopereze cu ea nu numai în privința obiectului inspecției, cu alte cuvinte, produsele sau serviciile vizate de această decizie, ci și în privința ansamblului activităților întreprinderii în cauză. În plus, aceasta invocă faptul că deținea indicii suficient de serioase pentru a dispune efectuarea unei inspecții cu privire la ansamblul cablurilor electrice și la materialul asociat acestor cabluri.

62 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că, astfel cum susține Comisia, competențele sale de investigație ar fi lipsite de utilitate în cazul în care Comisia ar trebui să se limiteze la a solicita prezentarea documentelor pe care ar fi în măsură să le identifice cu precizie în prealabil. Dimpotrivă, un asemenea drept implică facultatea de a căuta diferite informații care încă nu sunt cunoscute sau pe deplin identificate. Fără o asemenea facultate, Comisiei i-ar fi imposibil să culeagă informațiile necesare inspecției în cazul în care întreprinderile respective refuză să coopereze sau adoptă o atitudine de obstrucționare (Hotărârea Hoechst/Comisia, punctul 41 de mai sus, punctul 27, Hotărârea Tribunalului din 11 decembrie 2003, Ventouris/Comisia, T-59/99, Rec., p. II-5257, punctul 122).

63 În al doilea rând, exercitarea acestei facultăți de a căuta diferite informații care încă nu sunt cunoscute sau pe deplin identificate permite Comisiei să examineze anumite documente legate de activitatea întreprinderii destinatare a unei decizii adoptate în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003, chiar dacă nu cunoaște dacă acestea fac parte din activitățile vizate de această decizie, pentru a verifica acest lucru și a evita ca întreprinderea în cauză să ascundă Comisiei elemente de probă pertinente pentru investigație sub pretextul că nu sunt acoperite de obiectul acesteia.

64 Cu toate acestea, în pofida celor de mai sus, atunci când Comisia efectuează o inspecție în incinta unei întreprinderi în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003, ea este obligată să își limiteze cercetările la activitățile acestei întreprinderi referitoare la sectoarele indicate în decizia prin care se dispune inspecția și, prin urmare, odată ce a constatat, după verificare, că un document sau o informație nu ține de aceste activități, să se abțină de la utilizarea acestuia în cadrul investigației sale.

65 Astfel, în cazul în care Comisia nu ar fi supusă acestei limitări, mai întâi, aceasta ar avea în practică posibilitatea, de fiecare dată când se află în posesia unui indiciu care îi permite să bănuiască faptul că o întreprindere a săvârșit o încălcare a normelor de concurență într-un domeniu precis al activităților sale, să efectueze o inspecție cu privire la ansamblul acestora și care are ca ultim scop descoperirea existenței oricărei încălcări a normelor menționate care a putut fi săvârșită de această întreprindere, ceea ce este incompatibil cu protecția sferei de activitate private a persoanelor juridice garantată ca drept fundamental într-o societate democratică.

66 În continuare, obligația Comisiei de a indica scopul și obiectul inspecției în decizia adoptată în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 ar avea o finalitate pur formală dacă ar fi definită în modul sugerat de Comisie. Jurisprudența potrivit căreia această obligație are printre altele

ca scop să permită întreprinderilor vizate să cunoască întinderea obligației lor de cooperare ar fi încălcată în cazul în care această obligație s-ar extinde sistematic la ansamblul activităților întreprinderilor în cauză.

67 Prin urmare, trebuie să se considere că, în prezenta cauză, Comisia avea obligația să dispună de indicii suficient de serioase care să justifice efectuarea unei inspecții în incintele reclamantelor și care să privească ansamblul activităților acestora referitoare la cabluri electrice și la materialul asociat acestor cabluri pentru a adopta decizia de inspecție.

68 În cererea introductivă, reclamantele se sprijină pe două indicii pentru a-și susține afirmația potrivit căreia Comisia dispunea numai de informații referitoare la un eventual comportament anticoncurențial în sectorul cablurilor submarine de înaltă tensiune. Pe de o parte, acestea arată că Comisia anunțase într-un comunicat de presă din 3 februarie 2009 că efectuase inspecții în incintele unor întreprinderi care produc numai astfel de cabluri. Pe de altă parte, acestea susțin că, în cursul inspecției, Comisia s-a interesat de anumiți salariați ai Nexans France care lucrează în acest sector.

69 Trebuie subliniat că, la data depunerii cererii introductive la grefa Tribunalului, reclamantele nu avuseseră acces la indiciile de care Comisia dispunea la momentul adoptării deciziei de inspecție și pe care se întemeiau bănuielile sale. În plus, Comisia nu era obligată să le transmită aceste indicii (a se vedea în acest sens Hotărârea Dow Chemical Ibérica și alții/Comisia, punctul 39 de mai sus, punctele 45 și 51).

70 În aceste împrejurări, nu li se poate impune reclamantelor să furnizeze, în plus față de indiciile vizate la punctul 68 de mai sus, elemente de probă în susținerea afirmației lor potrivit căreia Comisia dispunea numai de informații referitoare la un eventual comportament anticoncurențial în sectorul cablurilor submarine de înaltă tensiune.

71 Astfel, o asemenea cerință ar avea drept consecință practică faptul că o întreprindere destinatară a unei decizii adoptate în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 nu ar putea pune în discuție caracterul suficient de serios al indiciilor de care Comisia dispunea pentru a adopta această decizie, ceea ce ar împiedica Tribunalul să verifice dacă decizia menționată are caracter arbitrar.

72 Prin urmare, este necesar să se concluzioneze că, cel puțin atunci când întreprinderile destinatare ale unei decizii adoptate în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 prezintă, precum în prezenta cauză, anumite elemente care pun la îndoială caracterul suficient de serios al indiciilor de care Comisia dispunea pentru a adopta o astfel de decizie, instanța Uniunii trebuie să examineze aceste indicii și să controleze caracterul lor suficient de serios.

73 În răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii din 20 septembrie 2011, Comisia a comunicat Tribunalului indiciile de care dispunea anterior adoptării deciziei de inspecție și care, în opinia sa, justificau dispunerea unei inspecții în incintele reclamantelor cu privire la ansamblul cablurilor electrice.

74 În această privință, Comisia a indicat, mai întâi, că un concurent al reclamantelor (denumit în continuare „solicitantul măsurilor de clemență”) o informase oral la 21 noiembrie 2008, în cadrul programului de clemență pus în aplicare prin Comunicarea din 8 decembrie 2006 privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO C 298, p. 17, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3), despre existența unei înțelegeri privind cablurile de înaltă tensiune subterane și submarine din care ar face parte reclamantele (denumită în continuare „înțelegerea suspectată”), precum și cu privire la existența unui „acord [*confidențial*] privind contracte referitoare la cabluri electrice de medie tensiune”. Acest din urmă acord, denumit [*confidențial*], ar fi fost notificat la [*confidențial*] către Bundeskartellamt (Oficiul federal german pentru înțelegeri). În sfârșit, [*confidențial*] ar fi înlocuit un „acord [*confidențial*]” anterior, denumit [*confidențial*], notificat în [*confidențial*] către Bundeskartellamt.

75 Comisia a anexat la răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii din 20 septembrie 2011 o copie a două versiuni din anii [*confidențial*] a [*confidențial*], precum și o copie a [*confidențial*].

76 În continuare, Comisia a subliniat că inspecția nu se putea limita la cablurile de înaltă tensiune subterane și submarine întrucât:

— [*confidențial*] privea cabluri electrice de medie tensiune [*confidențial*], iar [*confidențial*] privea cabluri destinate unor tensiuni ce puteau coborî până la [*confidențial*];

— solicitantul măsurilor de clemență [*confidențial*] nu mai era în măsură să verifice [*confidențial*] dacă un comportament coluziv avusese loc [*confidențial*] cu privire la cablurile de medie tensiune;

— investigații anterioare efectuate de Comisie în materia controlului concentrărilor confirmaseră lipsa unei diferențieri clare și definitive între cablurile electrice de înaltă, de medie și de joasă tensiune [Decizia Comisiei din 19 iulie 2000 (cazul COMP/M.1882 – Pirelli/BICC), considerentele (14)-(32) (a se vedea punctul 56 de mai sus), Decizia Comisiei din 5 iulie 2005 (cazul COMP/M.3836 – Goldman Sachs/Pirelli Cavi e Sistemi Energia/Pirelli Cavi e Sistemi Telecom) alineatele (12) și (13), Decizia Comisiei din 6 ianuarie 2006 (cazul COMP/M.4050 – Goldman Sachs/Cinven/Ahlsell)].

77 În ședință, Comisia și-a completat răspunsul la măsurile de organizare a procedurii din 20 septembrie 2011 cu privire la acest aspect. Aceasta a afirmat că, potrivit informațiilor care îi fuseseră transmise la 21 noiembrie 2008 de solicitantul măsurilor de clemență, înțelegerea suspectată existase cel puțin din 2001 și fusese organizată în continuarea [*confidențial*]. Pe de altă parte, solicitantul măsurilor de clemență ar fi informat-o că nu putea garanta că înțelegerea menționată nu privea alte cabluri decât cele submarine și subterane de înaltă tensiune, [*confidențial*]. În aceste împrejurări, ea ar fi putut bănui existența unei încălcări a articolului 81 CE cu privire la toate cablurile electrice.

78 Tot în cursul ședinței, reclamantele au arătat că, după depunerea replicii, avuseseră acces la dosarul administrativ al Comisiei din care fac parte [*confidențial*], [*confidențial*] și declarația orală a solicitantului măsurilor de clemență din 21 noiembrie 2008 și au afirmat că Comisia nu putea bănui pe baza acestor documente că înțelegerea suspectată privea ansamblul cablurilor electrice. Astfel, pe de o parte, aceste documente erau foarte vechi și priveau acorduri [*confidențial*] notificate unei autorități de concurență și autorizate de aceasta. Pe de altă parte, solicitantul măsurilor de clemență ar fi precizat că nu avea cunoștință despre existența vreunei încălcări a dreptului concurenței referitoare la alte cabluri decât cele subterane și submarine de înaltă tensiune.

79 Tribunalul a considerat necesară depunerea la dosar a declarației solicitantului măsurilor de clemență pentru a putea examina caracterul suficient de serios al indiciilor de care dispunea Comisia. Astfel cum însăși Comisia a sugerat în cadrul răspunsului său la măsurile de organizare a procedurii din 20 septembrie 2011, o copie a acestei declarații i-a fost solicitată prin activitatea de cercetare judecătorească prevăzută la punctul 21 de mai sus. Observațiile prezentate de părți, după ce reclamantele au avut posibilitatea să consulte la grefa Tribunalului această declarație, cu privire la caracterul suficient de serios al elementelor de care dispunea Comisia nu sunt substanțial diferite de cele pe care le prezentaseră în ședință.

80 În sfârșit, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii din 21 decembrie 2011, Tribunalul a solicitat Comisiei să identifice fragmentele din [*confidențial*] și din [*confidențial*] pe care le comunicase Tribunalului și care, singure sau împreună cu declarația orală din 21 noiembrie 2008 a solicitantului măsurilor de clemență, se aflau la originea bănuielilor referitoare la ansamblul cablurilor electrice anterior adoptării deciziei de inspecție.

81 Mai întâi, trebuie arătat că fragmentele identificate de Comisie în urma acestei solicitări, interpretate în lumina versiunilor [*confidențial*] și [*confidențial*] depuse la dosar, precum și a observațiilor prezentate cu privire la aceste acorduri, arată că [*confidențial*] mai mulți producători comunitari ajunseseră la acorduri, notificate către Bundeskartellamt, referitoare la comercializarea în afara pieței comune a unei game largi de cabluri electrice de înaltă, de medie și de joasă tensiune.

82 Aceste acorduri erau, [*confidențial*].

83 Astfel cum arată în esență Comisia, [*confidențial*] și [*confidențial*], singurele acorduri dintre acordurile în cauză care nu se limitau la cablurile submarine sau subterane de înaltă tensiune, erau acorduri care prevedeau [*confidențial*]. [*confidențial*]

84 Cu toate acestea, existența [*confidențial*] și a [*confidențial*], care sunt acorduri vechi, publice, notificate autorității de concurență a unui stat membru și, în principiu, compatibile cu normele de concurență ale Uniunii, nu constituie în sine un indiciu suficient de serios al faptului că anumiți semnatari ai acestor acorduri au ajuns ulterior, cu alți producători, la acorduri secrete contrare normelor menționate și referitoare la aceleași produse.

85 În această privință, trebuie arătat că niciun element din dosar nu permite legarea înțelegerii suspectate de [*confidențial*] sau de [*confidențial*], contrar celor susținute de Comisie în ședință. Din documentele Comisiei prezentate Tribunalului nu reiese nici că înțelegerea suspectată ar fi fost organizată în continuarea acestor acorduri.

86 În schimb, în primul rând, reiese din dosar, [*confidențial*].

87 În al doilea rând, [*confidențial*] solicitantul măsurilor de clemență [*confidențial*] indicase în mod clar în declarația sa din 21 noiembrie 2008, astfel cum în mod întemeiat arată reclamantele [*confidențial*].

88 În al treilea rând, reiese din dosar [*confidențial*].

89 În continuare, este necesar să se arate că, printre deciziile în materia controlului concertărilor care, potrivit Comisiei, demonstrează că nu există o diferențiere clară între cablurile electrice în funcție de tensiunea lor se numără Decizia Pirelli/BICC (a se vedea punctul 56 de mai sus). Or, în considerentul (32) al acestei decizii, Comisia a constatat, contrar celor afirmate de ea în răspunsul său la măsurile de organizare a procedurii din 20 septembrie 2011, următoarele:

„[P]roducția și comercializarea de cabluri electrice [de joasă și de medie tensiune], pe de o parte, și de cabluri electrice [de înaltă și de foarte înaltă tensiune], pe de altă parte, constituie piețe distincte. În primul rând, nu există substituibilitate pe planul cererii între aceste produse. În al doilea rând, costurile și termenele pe care le implică trecerea de la producția de tensiuni joase la tensiuni mai înalte sunt importante. În al treilea rând, substituibilitatea limitată pe planul ofertei nu compensează efectele lipsei de substituibilitate pe planul cererii […] În sfârșit, este necesar să se facă distincția între gamele [de joasă și de medie tensiune], pe de o parte, și nivelurile de tensiune mai ridicată ([înaltă și foarte înaltă tensiune]), pe de altă parte, din cauza condițiilor de concurență diferite care guvernează oferta și cererea de astfel de produse. Comisia consideră însă că nu există dovezi suficiente în susținerea afirmației potrivit căreia cablurile electrice cu ulei fluid de foarte înaltă tensiune constituie o piață de produse diferită de cea a cablurilor [de foarte înaltă tensiune] fabricate prin alte tehnici (în esență prin [extrudare de polietilenă reticulată]), dat fiind că toți producătorii și o majoritate largă a clienților europeni consideră că aceste tipuri de cabluri sunt substituibile.”

90 Din această decizie reiese, așadar, că, contrar celor susținute în răspunsul la măsurile de organizare a procedurii din 20 septembrie 2011, Comisia ajunsese, anterior adoptării deciziei de inspecție, la concluzia că existau diferențe semnificative între cablurile de înaltă, de medie și de joasă tensiune.

91 În aceste împrejurări, este necesar să se considere că Comisia nu a demonstrat că dispunea de indicii suficient de serioase pentru a dispune efectuarea unei inspecții cu privire la ansamblul cablurilor electrice și la materialul asociat acestor cabluri.

92 Această concluzie, care se sprijină exclusiv pe analiza elementelor de care Comisia dispunea la momentul adoptării deciziei de inspecție, este de altfel confirmată, pe de o parte, de afirmația Comisiei însăși, la punctul 36 din duplică, potrivit căreia modul de redactare a deciziei de inspecție permitea reclamantelor să înțeleagă faptul că inspecția nu ar privi „orice cablu electric”, și, pe de altă parte, de faptul că Comisia admite că și-a limitat intervenția în cursul inspecției la cercetări privind tipurile de cabluri electrice citate cu titlu de exemplu în decizia de inspecție.

93 În schimb, este necesar să se considere că Comisia dispunea, anterior adoptării deciziei de inspecție, de indicii suficient de serioase pentru a dispune efectuarea unei inspecții cu privire la cablurile electrice submarine și subterane de înaltă tensiune și la materialul asociat acestor cabluri.

94 Prin urmare, prezentul aspect trebuie admis în măsura în care vizează alte cabluri electrice decât cele submarine și cele subterane de înaltă tensiune, precum și materialul asociat acestor alte cabluri. Aspectul trebuie să fie respins în rest.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe domeniul geografic de aplicare excesiv de extins al deciziei de inspecție

95 Reclamantele susțin că singura indicație oferită în decizia de inspecție cu privire la întinderea geografică a investigației este faptul că acordurile și/sau practicile concertate vizate de această decizie au „probabil un domeniu de aplicare mondial”. Decizia de inspecție nu ar indica faptul că anumite proiecte situate în afara Uniunii ar putea afecta piața comună, unica situație în care aceste proiecte ar putea fi supuse articolului 81 CE. Proiectele de cablare electrică submarină de înaltă tensiune ar fi de altfel foarte localizate. Cu toate acestea, Comisia ar fi copiat documente referitoare la proiecte derulate în Orientul Mijlociu sau în Asia. Acest comportament ar fi „deosebit de nociv”, având în vedere nivelul de cooperare existent între diferitele autorități de concurență. Nexans France și-ar fi rezervat în mod expres drepturile referitoare la aspectul dacă aceste documente erau vizate de decizia de inspecție, însă, necunoscând domeniul exact de aplicare al acesteia, nu ar fi fost în măsură să cunoască întinderea obligației sale de cooperare. Aceasta ar constitui o încălcare a drepturilor fundamentale ale reclamantelor, inclusiv a dreptului lor la apărare, a dreptului lor la o procedură echitabilă, a dreptului lor de a nu se autoincrimina și a dreptului lor la prezumția de nevinovăție.

96 Comisia contestă argumentele reclamantelor.

97 Contrar celor susținute de reclamante, prin faptul că a indicat că acordurile și/sau practicile concertate bănuite au „probabil un domeniu de aplicare mondial”, Comisia a descris în mod detaliat câmpul de acțiune al înțelegerii suspectate. Precizia deciziei de inspecție referitoare la domeniul geografic de aplicare al eventualelor încălcări ale dreptului concurenței a căror existență era bănuită de Comisie trebuie, așadar, să fie considerată suficientă.

98 Cu toate acestea, este posibil ca argumentele reclamantelor să fie interpretate în sensul că ceea ce reproșează acestea Comisiei nu este faptul de a fi identificat prea vag domeniul geografic de aplicare al înțelegerii, ci însăși posibilitatea de a include în domeniul de aplicare al deciziei de inspecție documente referitoare la piețe geografice situate în afara pieței comune, fără a preciza motivele pentru care un comportament al întreprinderii în cauză pe aceste piețe ar putea denatura concurența pe piața comună.

99 În această privință, este necesar să se arate că însuși titlul Regulamentului nr. 1/2003 arată că puterile conferite Comisiei prin acest regulament au ca obiect punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 CE și 82 CE. Aceste două dispoziții interzic anumite comportamente ale întreprinderilor în măsura în care acestea pot afecta comerțul dintre state membre și au ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței comune. În consecință, Comisia nu își poate utiliza competențele de inspecție decât în vederea descoperirii unor astfel de comportamente. Comisia nu poate, așadar, să efectueze o inspecție în incinta unei întreprinderi dacă bănuiește existența unui acord sau a unei practici concertate ale cărei efecte au loc exclusiv pe una sau mai multe piețe situate în afara pieței comune. În schimb, nimic nu se opune examinării de către Comisie a unor documente referitoare la aceste piețe în vederea identificării unor comportamente care pot să afecteze comerțul dintre statele membre și care au ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței comune.

100 Prin urmare, se impune respingerea prezentului aspect.

101 Având în vedere ansamblul considerațiilor de mai sus, se impune admiterea cererii de anulare a deciziei de inspecție în măsura în care vizează alte cabluri electrice decât cele submarine și cele subterane de înaltă tensiune, precum și materialul asociat acestor alte cabluri și respingerea în rest a acesteia.

2. *Cu privire la cererile de anulare a actelor în litigiu*

Cu privire la admisibilitate

Cu privire la admisibilitatea avizului juridic anexat la replică

102 Comisia arată că avizul juridic anexat la replică în susținerea argumentelor reclamantelor referitoare la admisibilitatea cererilor de anulare a actelor în litigiu (al doilea și al treilea capăt de cerere) este inadmisibil. Aceasta invocă două cauze de inadmisibilitate, prima, întemeiată, în esență, pe o încălcare a articolului 5 alineatele (3) și (7) din Instrucțiunile pentru grefierul Tribunalului adoptate la 5 iulie 2007 (JO L 232, p. 1), iar a doua, întemeiată pe faptul că avizul în litigiu nu vine în sprijinul unor argumente invocate expres în replică și conține explicații care nu sunt preluate în aceasta.

– Cu privire la prima cauză de inadmisibilitate, întemeiată pe o încălcare a articolului 5 alineatele (3) și (7) din Instrucțiunile pentru grefierul Tribunalului

103 Comisia arată că articolul 5 alineatele (3) și (7) din Instrucțiunile pentru grefierul Tribunalului interzice reclamantelor să transmită actele de procedură altor persoane decât avocații lor. Or, autorii avizului în litigiu, care nu ar fi avocații reclamantelor, ar fi consultat memoriul în apărare.

104 Articolul 5 alineatul (3) din Instrucțiunile pentru grefierul Tribunalului prevede:

„Avocații sau agenții părților dintr-o cauză aflată pe rolul Tribunalului sau persoanele corespunzător împuternicite de către acestea pot consulta, în birourile grefei, dosarul original al cauzei, inclusiv dosarele administrative depuse la Tribunal, și pot solicita copii ale actelor de procedură sau ale registrului ori extrase din acestea.

[…]”

105 În plus, articolul 5 alineatul (7) din Instrucțiunile pentru grefierul Tribunalului are următorul cuprins:

„Niciun terț, persoană privată sau publică, nu poate avea acces la dosarul cauzei sau la actele de procedură decât cu autorizarea expresă a președintelui Tribunalului sau, atunci când cauza este încă pe rolul Tribunalului, a președintelui completului de judecată învestit cu soluționarea cauzei, după ascultarea părților. Această autorizare se acordă doar pe baza unei cereri formulate în scris, însoțită de o justificare detaliată a interesului legitim în consultarea dosarului.”

106 În prezenta cauză, avizul în litigiu este semnat de două persoane care nu sunt identificate decât prin numele lor. Nu reiese din dosar că aceste două persoane ar fi avocați. În orice caz, astfel cum subliniază Comisia, pe de o parte, semnatarii avizului nu figurează printre avocații împuterniciți de reclamante pentru a le reprezenta în fața Tribunalului în prezenta cauză și, pe de altă parte, nu reiese din dosar că aceștia au fost împuterniciți corespunzător de către acești avocați să consulte dosarul. Or, autorii avizului menționat au avut acces la memoriul în apărare, în măsura în care îl citează în mai multe rânduri, fapt confirmat de reclamante în ședință.

107 Cu toate acestea, faptul că autorii avizului în litigiu nu sunt avocați ai părților sau persoane împuternicite corespunzător de acestea pentru a consulta dosarul nu permite să se considere că sunt terți care nu au un drept de acces la dosar, în sensul articolului 5 alineatele (3) și (7) din Instrucțiunile pentru grefierul Tribunalului.

108 Astfel, aceste dispoziții, al căror obiect principal este reglementarea accesului la dosar în birourile grefei Tribunalului, trebuie interpretate în lumina finalității lor. Ele reflectă principiul general al bunei administrări a justiției, în temeiul căruia părțile au dreptul să își apere interesele independent de orice influență externă și care impune ca o parte căreia i se acordă accesul la actele de procedură ale celorlalte părți să nu utilizeze acest drept decât în scopul apărării propriei cauze, orice alt scop fiind exclus (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea Tribunalului din 17 iunie 1998, Svenska Journalistförbundet/Consiliul, T-174/95, Rec., p. II-2289, punctele 135-137, și Ordonanța președintelui Tribunalului din 16 martie 2007, V/Parlamentul European, T-345/05 R, nepublicată în Repertoriu, punctele 70 și 71). Acesta este motivul pentru care Tribunalul a considerat că divulgarea actelor de procedură de către o parte unor terți într-o situație în care aceste acte nu erau transmise în scopul apărării cauzei acestei părți constituie un abuz de procedură (a se vedea în acest sens Hotărârea Svenska Journalistförbundet/Consiliul, citată anterior, punctul 139).

109 În schimb, articolul 5 alineatele (3) și (7) din Instrucțiunile pentru grefierul Tribunalului nu se opune ca o parte dintr-o cauză să permită unui expert să consulte un act de procedură atunci când acest lucru are ca obiect facilitatea elaborării de către expertul menționat a unui document în scopul apărării cauzei acestei părți, utilizat exclusiv în vederea procedurii.

110 Având în vedere ceea ce precedă, prima cauză de inadmisibilitate invocată de Comisie trebuie să fie respinsă.

– Cu privire la a doua cauză de inadmisibilitate, potrivit căreia avizul în litigiu nu vine în sprijinul unor argumente invocate expres în replică și conține explicații care nu sunt preluate în aceasta

111 Comisia arată că avizul în litigiu nu poate fi luat în considerare decât în măsura în care vine în sprijinul argumentelor invocate expres în replică. Or, avizul ar expune o argumentație juridică referitoare la admisibilitate în loc să sprijine sau să completeze elemente de fapt sau de drept menționate expres în replică. În plus, acesta ar introduce argumente care nu figurează în replică.

112 În această privință, trebuie arătat că, în temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție și al articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să cuprindă obiectul litigiului și expunerea sumară a motivelor invocate. Potrivit

unei jurisprudențe constante, pentru ca o acțiune să fie admisibilă, este necesar ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive. Deși cuprinsul acesteia poate fi susținut și completat, cu privire la aspecte specifice, prin trimiteri la anumite fragmente din documentele anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care, în temeiul dispozițiilor amintite anterior, trebuie să figureze în cererea introductivă. În plus, nu este de competența Tribunalului să cerceteze și să identifice în anexe motivele și argumentele care ar putea fi considerate temei al acțiunii, anexele având o funcție pur probatorie și de instrument (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 17 septembrie 2007, Microsoft/Comisia, T-201/04, Rep., p. II-3601, punctul 94 și jurisprudența citată).

113 Această interpretare a articolului 21 din Statutul Curții și a articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului vizează deopotrivă condițiile de admisibilitate a replicii, care este destinată, potrivit articolului 47 alineatul (1) din același regulament, completării cererii introductive (a se vedea Hotărârea Microsoft/Comisia, punctul 112 de mai sus, punctul 95 și jurisprudența citată).

114 În prezenta cauză, în replică, avizul în litigiu nu este evocat decât de două ori. Mai întâi, replica indică, fără a oferi alte explicații, că concluzia la care ajung autorii avizului în litigiu în urma examinării problemei admisibilității celui de al doilea și a celui de al treilea capăt de cerere este tot cea care este expusă în replică, fără a menționa la ce puncte specifice din această anexă de 13 pagini se face referire. În continuare, aceasta indică faptul că avizul în litigiu sprijină declarația potrivit căreia dreptul de a nu se autoincrimina și protecția împotriva intervențiilor arbitrare în sfera de activitate privată a oricărei persoane sunt drepturi fundamentale care fac parte din principiile generale ale dreptului comunitar. În consecință, avizul în litigiu trebuie să fie luat în considerare doar prin raportare la această ultimă indicație (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 24 mai 2007, Duales System Deutschland/Comisia, T-151/01, Rep., p. II-1607, punctele 78 și 81).

Cu privire la admisibilitatea cererilor de anulare a actelor în litigiu

115 Conform unei jurisprudențe constante, constituie acte susceptibile să facă obiectul unei acțiuni în anulare în sensul articolului 230 CE măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia (Hotărârea Curții din 11 noiembrie 1981, IBM/Comisia, 60/81, Rec., p. 2639, punctul 9, și Hotărârea Tribunalului din 18 decembrie 1992, Cimenteries CBR și alții/Comisia, T-10/92-T-12/92 și T-15/92, Rec., p. II-2667, punctul 28).

116 În principiu, măsurile intermediare al căror obiect este pregătirea deciziei finale nu constituie, prin urmare, acte atacabile. Cu toate acestea, din jurisprudență rezultă că actele adoptate în cursul procedurii pregătitoare, care constituie prin ele însele ultima etapă a unei proceduri speciale, distinctă de cea care trebuie să permită Comisiei să se pronunțe pe fond, și care produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia, constituie de asemenea acte atacabile (Hotărârea IBM/Comisia, punctul 115 de mai sus, punctele 10 și 11, și Hotărârea Tribunalului din 7 iunie 2006, Österreichische Postsparkasse și Bank für Arbeit und Wirtschaft/Comisia, T-213/01 și T-214/01, Rec., p. II-1601, punctul 65).

117 Comisia susține că cererile de anulare a actelor în litigiu sunt inadmisibile. Acestea ar fi acte de pură executare a deciziei de inspecție și nu ar modifica în mod distinct situația juridică a reclamantelor.

118 Reclamantele susțin că actele în litigiu au modificat în mod semnificativ situația lor juridică și au afectat în mod grav și ireversibil drepturile lor fundamentale la viață privată și la apărare. În consecință, acestea ar trebui să fie considerate acte atacabile. În primul rând, întrucât nu sunt prevăzute în decizia de inspecție, aceste acte nu ar putea să reprezinte măsuri de executare a acesteia.

În al doilea rând, forma unei măsuri nu are relevanță în privința aspectului dacă aceasta produce efecte juridice obligatorii. Or, actele în litigiu ar fi obligatorii pentru reclamante, care sunt ținute să li se supună pentru a nu li se impune plata unei majorări a amenzii care le-ar fi eventual aplicată sau chiar pentru a evita să se expună unor sancțiuni. Aceste acte ar fi, așadar, asemănătoare unor solicitări de informații formulate în temeiul articolului 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003, dispoziție care prevede expres caracterul atacabil al unei astfel de măsuri. În al treilea rând, actele în litigiu ar fi compromis posibilitatea reclamantelor de a se apăra în investigațiile în materie de concurență în fața altor instanțe. În sfârșit, în al patrulea rând, decizia de a face copii ale mai multor fișiere și ale hard diskului computerului domnului C ar fi produs efecte juridice, întrucât aceste suporturi informatice ar conține date, precum e-mailuri, adrese etc., cu caracter personal, protejate de dreptul la viață privată și de secretul corespondenței.

119 Mai întâi, trebuie arătat că actele în litigiu sunt măsuri intermediare al căror unic obiectiv este pregătirea adoptării de către Comisie a unei decizii finale în aplicarea articolului 81 alineatul (1) CE. În temeiul acestor acte, Comisia a copiat anumite fișiere informatice care fuseseră găsite în cursul inspecției și a obținut explicații cu privire la anumite documente de asemenea găsite cu ocazia inspecției pentru a verifica realitatea și natura unei situații de fapt și de drept cu privire la care dispunea deja de informații, și anume înțelegerea suspectată, pentru a pregăti, dacă este cazul, o decizie finală cu privire la această situație.

120 În continuare, de la articolul 20 alineatul (2) literele (c) și (e) din Regulamentul nr. 1/2003 reiese că atât luarea sub orice formă de copii sau extrase ale oricărui document, indiferent de suportul acestora, privind activitatea întreprinderii vizate de o inspecție dispusă în aplicarea articolului 20 alineatul (4) din același regulament, cât și faptul de a cere salariaților sau reprezentanților acestei întreprinderi explicații cu privire la documente legate de scopul acestei inspecții constituie măsuri de executare a deciziei în temeiul căreia a fost dispusă inspecția. Chiar decizia de inspecție prevedea că Nexans France trebuia să le permită inspectorilor să copieze documente privind activitatea, precum și să le dea la fața locului „explicații cu privire la obiectul și la scopul inspecției” (a se vedea punctul 3 de mai sus).

121 Astfel cum în mod întemeiat susține Comisia, orice inspecție dispusă în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 implică o selecție a documentelor ce trebuie examinate și, dacă este cazul, copiate, precum și o selecție a întrebărilor ce trebuie puse salariaților sau reprezentanților întreprinderilor în cauză legate de obiectul și de scopul inspecției. Or, decizia prin care se dispune inspecția este cea în temeiul căreia aceste întreprinderi sunt obligate să permită Comisiei să copieze documentele în cauză și să permită salariaților și reprezentanților lor să furnizeze explicațiile solicitate, iar nu un alt act distinct adoptat în cursul inspecției.

122 Comparația articolului 18 alineatul (3) cu articolul 20 alineatul (2) literele (c) și (e) din Regulamentul nr. 1/2003 permite de asemenea să se considere că copierea unor documente și solicitările de explicații efectuate în cursul inspecțiilor constituie măsuri de executare a deciziilor prin care se dispune o inspecție.

123 Astfel, în primul rând, la articolul 18 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 se prevede că solicitările de informații adresate întreprinderilor în temeiul acestei dispoziții pot face obiectul unei căi autonome de atac. În schimb, în Regulamentul nr. 1/2003 nu se prevede nimic în privința explicațiilor solicitate în cursul inspecțiilor și a copierii de documente efectuate în cadrul acestora.

124 În al doilea rând, din cuprinsul articolului 18 alineatele (1) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003 reiese că Comisia poate, în temeiul acestor dispoziții, să solicite întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi furnizarea oricărei informații necesare. În schimb, în temeiul articolului 20 alineatul (2) litera (e) din regulamentul menționat, Comisia nu poate solicita decât explicații cu privire la fapte sau documente legate de obiectul și de scopul inspecției.

125 Este, prin urmare, necesar să se considere că copierea fiecărui document și formularea fiecărei întrebări intervenite în cursul unei inspecții nu pot fi considerate acte detașabile de decizia în temeiul căreia a fost dispusă inspecția, ci măsuri de executare a acestei decizii.

126 În sfârșit, trebuie subliniat că, astfel cum susține Comisia, aceasta nu le-ar putea sancționa pe reclamante pentru motivul că ar fi refuzat să îi permită să copieze documentele în cauză și să furnizeze răspunsuri complete la întrebările adresate de inspectori domnului C fără a adopta o decizie în temeiul articolului 23 alineatul (1) literele (c) și (d) din Regulamentul nr. 1/2003. Această decizie, distinctă de decizia de inspecție, precum și de decizia finală adoptată în aplicarea articolului 81 alineatul (1) CE, ar putea face obiectul unei acțiuni în cadrul căreia Tribunalul ar fi chemat să verifice dacă copierea documentelor în cauză, precum și obținerea explicațiilor solicitate de Comisie în temeiul actelor în litigiu au afectat drepturile fundamentale la viață privată și la apărare ale reclamantelor, astfel cum afirmă acestea.

127 Pentru a sprijini teza lor potrivit căreia actele în litigiu produc efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele lor, modificând în mod distinct situația lor juridică și, în subsidiar, constituie prin ele însele ultima etapă a unei proceduri speciale, distinctă de cea care trebuie să permită Comisiei să se pronunțe pe fond în sensul jurisprudenței vizate la punctul 116 de mai sus, reclamantele invocă Hotărârea Curții din 18 mai 1982, AM & S Europe/Comisia (155/79, Rec., p. 1575), și Hotărârea Tribunalului din 17 septembrie 2007, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia (T-125/03 și T-253/03, Rep., p. II-3523).

128 În această privință, este necesar să se arate că reclamanții din cauzele în care s-au pronunțat hotărârile menționate la punctul anterior susținuseră în fața Comisiei că anumite documente a căror prezentare aceasta o solicitase în cursul unei verificări dispuse potrivit Regulamentului nr. 17 al Consiliului din 6 februarie 1962, Primul regulament de punere în aplicare a articolelor [81 CE] și [82 CE] (JO 1962, 13, p. 204, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 3) sau în urma acesteia intrau sub incidența protecției confidențialității comunicațiilor dintre avocați și clienți. În acest context, instanța a considerat că decizia prin care Comisia a respins cererea de protecție a documentelor în cauză producea efecte juridice față de întreprinderile respective, în măsura în care aceasta refuza protecția prevăzută de dreptul comunitar și avea un caracter definitiv și independent de decizia finală prin care se constată o încălcare a normelor de concurență (Hotărârea Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia, punctul 127 de mai sus, punctul 46; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea AM & S Europe/Comisia, punctul 127 de mai sus, punctele 27 și 29-32).

129 Or, reclamantele nu au susținut cu ocazia adoptării actelor în litigiu că documentele copiate de Comisie sau informațiile obținute de aceasta în temeiul acestor acte beneficiau de o protecție prevăzută de dreptul Uniunii asemănătoare celei conferite confidențialității comunicațiilor dintre avocați și clienți. Atunci când Comisia a decis să copieze aceste documente și să solicite reclamantelor să furnizeze aceste informații, ea nu a adoptat, așadar, o decizie prin care refuză reclamantelor beneficiul acestei protecții.

130 Astfel, în ceea ce privește documentele copiate cu ocazia inspecției, trebuie amintit că reclamantele au conservat originalele, fie în format pe hârtie, fie în format electronic, și sunt în măsură să cunoască natura și conținutul acestor documente. În pofida acestui fapt, reclamantele nu au identificat documente precise sau părți din documente care ar beneficia de o protecție prevăzută de dreptul Uniunii. Reclamantele se limitează să susțină că Comisia nu avea dreptul să copieze aceste documente pentru a le examina ulterior în birourile sale. Potrivit reclamantelor, acestea ar fi trebuit să fie examinate în incintele Nexans France, Comisia neputând să le copieze decât pe cele pertinente pentru investigație. Prin urmare, este necesar să se considere că reclamantele nu reproșează Comisiei că a consultat sau că a copiat anumite documente precise protejate, ci faptul că le-a examinat în propriile birouri la Bruxelles în loc să facă acest lucru în incinta Nexans France și că le-a conservat până la momentul examinării.

131 În ceea ce privește întrebările adresate domnului C în cursul inspecției, din dosar reiese că reclamantele, care erau însoțite de avocații lor, nu au manifestat nicio opoziție față de obținerea de către Comisie a informațiilor solicitate. Cu ocazia formulării acestor întrebări, Comisia nu putea, așadar, să adopte o decizie prin care le refuza reclamantelor beneficiul unei protecții prevăzute de dreptul Uniunii.

132 Reiese din cele de mai sus că actele în litigiu nu pot fi considerate acte atacabile. Legalitatea acestor acte ar putea să fie examinată, în plus față de examinarea efectuată în cadrul unei acțiuni în anulare formulate împotriva deciziei de aplicare a unei sancțiuni prevăzute la punctul 126 de mai sus, în cadrul unei acțiuni formulate, dacă este cazul, împotriva deciziei finale adoptate de Comisie în aplicarea articolului 81 alineatul (1) CE. Astfel, controlul jurisdicțional al condițiilor în care s-a desfășurat o inspecție se înscrie în cadrul unei acțiuni în anulare formulate, dacă este cazul, împotriva deciziei finale adoptate de Comisie în aplicarea acestei dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 20 aprilie 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij și alții/Comisia, T-305/94-T-307/94, T-313/94-T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 și T-335/94, Rec., p. II-931, punctele 413 și 414).

133 Pe de altă parte, dacă reclamantele consideră că actele prin care Comisia a ridicat o copie a mai multor fișiere informatice și a hard diskului computerului domnului C pentru a le examina ulterior în birourile sale și i-a solicitat acestuia informații cu privire la documente găsite în cursul inspecției sunt nelegale și că aceste acte le-au cauzat un prejudiciu de natură să angajeze răspunderea Uniunii, acestea pot introduce împotriva Comisiei o acțiune în răspundere extracontractuală. O astfel de acțiune nu face parte din sistemul de control al validității actelor Uniunii care au efecte juridice obligatorii de natură să afecteze interesele reclamantului, ci este disponibilă atunci când o parte a suferit un prejudiciu ca urmare a unui comportament nelegal al unei instituții (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 12 septembrie 2006, Reynolds Tobacco și alții/Comisia, C-131/03 P, Rec., p. I-7795, punctele 82 și 83).

134 Cererile de anulare a actelor în litigiu trebuie, așadar, să fie declarate inadmisibile.

3. *Cu privire la capetele de cerere al patrulea-al șaptelea*

135 Astfel cum subliniază reclamantele însele, prin capetele de cerere al patrulea-al șaptelea acestea solicită ca Tribunalul să se pronunțe cu privire la eventualele consecințe ale anulării deciziei de inspecție și a actelor în litigiu.

136 Prin urmare, astfel cum susține Comisia, reclamantele urmăresc să obțină din partea Tribunalului o declarație privind eventualele efecte ale unei hotărâri de anulare, care ar constitui și o somare a Comisiei cu privire la executarea hotărârii. Or, întrucât, în cadrul controlului legalității întemeiat pe articolul 230 CE, Tribunalul nu este competent să pronunțe hotărâri declarative (a se vedea în acest sens Ordonanța Curții din 9 decembrie 2003, Italia/Comisia, C-224/03, Rec., p. I-14751, punctele 20-22) sau somații, chiar dacă acestea au legătură cu modurile de executare a hotărârilor sale (Ordonanța președintelui Curții din 26 octombrie 1995, Pevasa și Inpesca/Comisia, C-199/94 P și C-200/94 P, Rec., p. I-3709, punctul 24), cererea reclamantelor trebuie declarată ca fiind în mod vădit inadmisibilă (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 4 februarie 2009, Omya/Comisia, T-145/06, Rep., p. II-145, punctul 23).

137 Din ansamblul celor de mai sus rezultă că decizia de inspecție trebuie să fie anulată în măsura în care privește alte cabluri electrice decât cele submarine și cele subterane de înaltă tensiune, precum și materialul asociat acestor alte cabluri. Acțiunea trebuie în rest să fie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

138 Potrivit articolului 87 alineatul (3) primul paragraf din Regulamentul de procedură, pentru motive excepționale sau în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată.

139 Întrucât reclamantele au căzut în pretenții cu privire la partea esențială a concluziilor lor, se impune să se decidă ca reclamantele să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de Comisie.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia C(2009) 92/1 din 9 ianuarie 2009, prin care Comisia Comunităților Europene a obligat Nexans SA și toate întreprinderile pe care aceasta le controlează direct sau indirect, inclusiv Nexans France SAS, să se supună unei inspecții în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 [CE] și 82 [CE], în măsura în care privește alte cabluri electrice decât cele submarine și cele subterane de înaltă tensiune și materialul asociat acestor alte cabluri.

2) Respinge în rest acțiunea.

3) Nexans și Nexans France suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și jumătate din cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Europeană.

4) Comisia suportă jumătate din propriile cheltuieli de judecată.

Truchot Martins Ribeiro Kanninen

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 noiembrie 2012.

Semnături

Cuprins

Situația de fapt 2

Procedura și concluziile părților 4

În drept 6

1. Cu privire la cererea de anulare a deciziei de inspecție 7

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe caracterul excesiv de extins și de vag al gamei produselor vizate de decizia de inspecție 7

Observații introductive 7

Cu privire la prima critică, întemeiată pe lipsa de precizie a deciziei de inspecție în ceea ce privește delimitarea produselor vizate 9

Cu privire la a doua critică, întemeiată pe faptul că Comisia nu dispunea de indicii suficient de serioase care să permită să se suspecteze o încălcare a normelor de concurență de către reclamante decât în sectorul cablurilor submarine de înaltă tensiune 11

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe domeniul geografic de aplicare excesiv de extins al deciziei de inspecție 15

2. Cu privire la cererile de anulare a actelor în litigiu 16

Cu privire la admisibilitate 16

Cu privire la admisibilitatea avizului juridic anexat la replică 16

– Cu privire la prima cauză de inadmisibilitate, întemeiată pe o încălcare a articolului 5 alineatele (3) și (7) din Instrucțiunile pentru grefierul Tribunalului 16

– Cu privire la a doua cauză de inadmisibilitate, potrivit căreia avizul în litigiu nu vine în sprijinul unor argumente invocate expres în replică și conține explicații care nu sunt preluate în aceasta 17

Cu privire la admisibilitatea cererilor de anulare a actelor în litigiu 18

3. Cu privire la capetele de cerere al patrulea-al șaptelea 21

Cu privire la cheltuielile de judecată 22